

ANNEME MEKTUP

Mustafa Karataş

*Ömrünün sonuna kadar her sabah
gün doğumunda yüzünü güneşe dönerek dua eden,
şükreden annem Esmâ'ya...*

- Rize'nin Çamlıhemşin ilçesine bağlı Güroluk köyü, doğum yeri.
Adı Esmâ...
- Daha iki üç yaşlarındayken annesi ağaçtan düşüp ölmüş! Anasız bir hayat...
- Kendisinin "Emioğlu" dediği kişi, benim babam; adı Orhan! Babaları kardeş...
- Okuma yazması yoktu ama yedi evladı vardı! İki kız, beşi erkek...
Onun için, kendi ifadesiyle "bir elin parmakları gibi eşit" yedi oğul-uşak!
- Son evlat benim, Mustafa! Annemin diliyle "Mustigum!" Her zaman iyelikli...
- Dört erkek ve iki kızın ardından kırklı yaşlarda son evlat...
- Sabah namazıyla ağıla inip inekleri sağdıktan sonra doğurmuş, yaylada!
- Kaçkar Dağları'ndaki Paakçur Yaylası doğum yerim. Yıl 1977, Ağustos'un 16'sı. Aylardan Ramazan.
- Babam bir hafta sonra gelebilmiş yaylaya, almış yedinci çocuğunu kucağına ve adımı fısıldamış kulağıma: Mustafaaa! Babasının adı.
- En küçük ve hâliyle değerli...

Son evladına müthiş bir iltimas: Altı yaşıma kadar emzirmiş, annem! Bil-
diğiniz ana sütü, anamın ak sütü... Hâlâ damağımdadır tadı!

Altı yaşıma kadar eteğinin dibindeyim, ondan sonra ise sadece kirpikle-
rinde!

Okuyayım diye İzmir'e, ağabeylerimin yanına göndermiş beni: Yıl 1983.

O yıl, kara haberi de almış köyde: Emioğlu göçmüş bu diyardan! Kalp krizi
ve perde!

Meğer İzmir'de oğlunu gezmeye götürdüğü sırada rahatsızlanmış ve bir
taksiyle dönüş yolundayken "Sakin bir yere ayrılma oğul!" dedikten sonra
başı, altı yaşındaki Mustafa'nın kucağına düşmüş!

Babam, kucağımda can vermiş! Öyle dediler. Ben hiç hatırlayamadım. Tıp-
kı "baba" dediğimi hatırlayamadığım gibi!

Annem köyde, babam toprakta ve ben okula başlamışım.

Yıllar sonra bulduğum ilkokul öğretmenim anlatmıştı: "Aylarca ağzından
tek kelime çıkmadı, Mustafa. İlk olarak ne zaman konuştun, biliyor mu-
sun? Yeni yıl gelmiş ve sınıfımıza yeni yıl takvimi asmıştık. İlk sayfasında
Karadeniz'den bir fotoğraf vardı. Onu görür görmez heyecanlandın ve ağ-
zından ilk cümlelerin döküldü: 'Bizim köyümüz öğretmenim, bizim köyü-
müz!' Gözlerinin içinin ilk defa güldüğünü gördüm!"

Her yıl en büyük ödül; -karne hediyesi olarak- yazın annemin yanına, yay-
laya gitmek... Daha büyük mutluluk mu olur bir çocuk için!

Yılın en güzel zamanları, annemin eteğinin dibi...

Ama...

Hep içimde bir korku: "Ya annem de...? Ne yaparım ben?"

Bu korku nedeniyle hiçbir zaman annemi yalnız bırakamazdım. Annem
akşamları ağılda süt sağarken bile ben yukarıdan, evden seslenirdim, sesi-
ni duyayım diye! "Az kaldı oğul!" dediğinde derin bir nefes alırdım!

...

Yaylada geçen aylar, o da yılda bir! Annemin kirpiklerinin ucunda ise bir
ömür...

Hele güz zamanı o ayrılıklar... Offfff offff off! Hâlâ yüreğim sızlar.

Ağustos ayı gelince yol görünürdü bana. Eylül; yaylada güz ve göç, bana
okul zamanı...

Annemle bitmez duaların eşliğindeki gözyaşları içerisinde ayrıldıktan sonra, yayladan yaya olarak inerken hep aklımda şu soru: “Ya bir daha göremezsem? Ya annem...?”

Adımlarım hızlı, gözüm yaşlı, yüreğimde korku, dudağım titrek, dilimde mutlaka acılı bir ezgi!

Annemin; yaylamızda “Sırt” adını verdiğimiz yerden bana baktığını bilir, ara ara döner, el sallardım. Onun da bana el salladığını görürdüm. Uzaklaştıkça annem görünmez olurdu ve bırakırdım el sallamayı. İşte o anlarda kollarım, biri öksüzce biri yetimce yanlara düşerdi.

Hızla uzaklaşmak isterken o anlarda yayladan, çamların arasından gelen çığlık sadece dağları sarsmazdı: Mustafaaaaaaam! Mustafaaaaaaam!

Anamın sesi yankılanırdı dağdan dağa... En sert vurduğu yer yüreğim olurdu!

Sahi evlat hasreti nedir bilir misiniz? Şükür, ben de bilmiyorum ama annem çok iyi biliyordu! Hem de çokook!

Güçlü, sakin, doğadan tecrübeli ve tam bir eğitimci kadındı, annem.

Huzurumun tek kaynağı, annemin sesi... O da telefonda! Yıllarca ve sadece...

Çünkü annem en yetkin rehberlik uzmanıydı benim için!

Ya kendisi?

Ah kendisi...

Son yirmi yıl hep hastaydı.

Kalp, pil, alzaymır, felç, ameliyat, yoğun bakım, ilaç...

Neyse ki hepsinde taburcu...

Bir gün hastanede annem, kucağına bıraktığım başımı okşuyordu. Çok uzun zaman olmuştu, annemi görmeyeli. Hasret gideriyorduk. Yüzüne, yeşil gözlerine hasretle baktığım bir anda, “Seni çok hasretlendim oğul.” diyordu. “Ne kadar?” diye soruyordum şımarıkça ve “Dağlar kadar!” cevabını veriyordu!

Rizeli bir kadın için dağlardan daha kıymetli ne olabilirdi ki.

O yüzden dağların anlamı başkadır benim için! Ne zaman bir dağ görsem çokook uzaklardan “Mustafaaaaaaam!” diye bir ses duyar gibi olurum!

Yine bir gün, hastanede sabahın erken saatlerinde, yoğun bakım ünitesinin kapısından anneme baktığımda onu yatakta yarı doğrulmuş bir şekilde güneşe karşı dua eder gördüm. Kendimi bildim bileli yapardı bunu.

Sormuştum bir gün kızdırmak için: “Anne, şamanlık var mı, hani Müslümanlık? O hâlde 5 vakit namaz niye! Niye güneşe karşı!”

Dedi ki “Şaşıрма oğul. Şükrederim Allah’ıma, bugün de güneşi gördük diye!”

Elbette bilmezdi binlerce yıl önce Türkistan’da da atalarımızın güneşe doğru ellerini açıp dua ettiklerini ama ben bilirdim, Altaylardı benim ata yurdum.

O gün beni şaşırtan, yoğun bakımda belki de son günlerini yaşarken dahi şükrediyor olmasıydı! Hayatımın dersini almıştım!

Hasılı, güneşe dua eden bir kadındı benim annem!

Bu yüzden yüzü hep aydınlıktı. Güneş gibi... Mesela, Mustafa’m Kemal’im Atatürk’ümü çok severdi! Adını duyunca duasını eksik etmezdi...

2014’ün başıydı. Duydum ki annem banyoda düşmüş, kafasını yere çarpmış.

Yine bir gün ve yine bir hastane... Yine yoğun bakım günleri...

Ama bu defa...

07.01.2014, gece yarısı, saat 00.20...

Çalan bir telefon ve ...

“Artık annem yok, öyle mi?”

“Anneeeeeeeeeee...”

Yıllardır annem için biriktirdiğim gözyaşları..!

Ve annemsiz geçen beş yıl...

Ama ben “Asırlardır yalnızım!”

...

Anne, Anneeeeem!

Yıllarca kokuna da sesine de hasret yaşadım ve hâlâ ve yine sana hasretim...

Gün geçtikçe daha fazla hasretleniyorum.

Ne kadar diye sorarsan: “Dağlar kadar, anne! Dağlar kadar!”

En çok gözlerini, ayaklarını ve ondan daha çok ellerini...

Hepsinden çok, kendimi, kucağında ellerinin şefkatine bıraktığım anlarda, bir çocuk gibi küçülmeyi...

Anne,

Yokluğunda en çok ne üzüyor beni biliyor musun? Bir daha “anne” diyemeyecek olmak ve bir de küçülemeyecek olmak!

Sen gittin, “anne” sözcüğünü de götürdün hayatımdan!

Gittin amma ki sevgini bıraktın bana, biliyor musun anne!

Geçen gün kızıma beni ne kadar seviyorsun diye sordum: “Dağlar kadar” dedi!

İnanamadım. Gözlerinin ta içine baktım. Dağları gördüm anne, seni gördüm gözlerinde! Bana çamların arasından el sallıyordun. Duyuyordum sesini: “Mustafaaaaaaam!”

Ve sen de bana böyle güzel ve şefkatli baktığında yaptığım gibi başımı kızımın koynuna bıraktım, yine başımı okşarsın diye!

Anne;

Başımı okşayan ellerine,

Kalbimi kucaklayan gözlerine

Ve dahi hepsinden çok şefkatine hasretlendim!

Kavuştuğumuz gün; başımı kucağına koyacağım, kokunu derin derin içime çekeceğim ve senin ellerin saçlarımda dolaşırken ben bütün ayrı geçen günlerimizin acısını çıkarırcasına çocukça ve büyük bir mutlulukla küçüleceğim!

Bekle beni anne, bekle! Geleceğim sana. Ne zaman diye sorarsan torunlarına “babalık” vazifelerimi yaptıktan sonra!

Sen huzur içinde yat!

Satırlarıma son vermeden önce ellerinden, yanaklarından ve ayaklarından bol bol öpüyorum anne. Dualarım her daim seninle. Rahmetin bol, durağın cennet, taksiratın affolsun.

Oğlun Mustik!